

คำสวดอ้อนวอน ที่ทรงตอบ

โดย เมแกน อาร์มคเนซท์
เรียบเรียงตามเรื่องจริง

เกรซเป็นเด็กหญิงอายุ 11 ขวบอาศัยอยู่ใน
ฮอลแลนด์ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 คุณพ่อของเธอ
ถูกนำตัวไปเป็นนักโทษสงคราม

หลังจากคุณพ่อถูกนำตัวไป คุณแม่ดูแลเกรซ
พี่ชายสองคน กับลูกพี่ลูกน้องอีกสองคน
มีหลายปากท้องต้องเลี้ยงดูและอาหารไม่
พอสำหรับทุกคน ครอบครัวของพวกเขา
เขามีเพียงแป้งเล็กน้อย ผัก และ
มันฝรั่ง

วันหนึ่งกริ่งหน้าประตูดัง
เกรซตามแม่ไปดูว่าใครมา
เมื่อคุณแม่เปิดประตู คนที่
ยืนอยู่ตรงบันไดบ้านคือทหาร
นาซีวัยหนุ่มคนหนึ่ง หัวใจ
ของเกรซเริ่มเต้นเร็วขึ้น และ
เธอกลับหันหายใจ เขาต้องการอะไร
“ในบ้านนี้อยู่กันกี่คน” เขาถาม
หัววนๆ

“มีตัวดิฉัน ลูกสามคน กับหลานสอง
คนค่ะ” คุณแม่ตอบ

“สามีไม่อยู่หรือ” ทหารถาม

“ไม่อยู่ค่ะ” คุณแม่ตอบ “เขาถูกนำตัวไปแล้วค่ะ”
นายทหารมองทั่วบ้าน “คุณมีวิทยุหรือเปล่า เราไม่
อยากให้คุณฟังรายการจากศัตรูของเราในอังกฤษและ
อเมริกา”

คุณแม่ยกวิทยุมาให้เขา

“บ้านนี้หลังใหญ่นะ” เขาพูดพลางชำเลืองมองรอบๆ
อีกครั้ง “ใหญ่เกินกว่าจะให้อยู่แค่ไม่กี่คน คุณจะต้อง

ออกจากบ้านพรุ่งนี้ เราจะยึดบ้านหลังนี้” เขาหันหลัง
เดินจากไปอย่างรวดเร็ว

เกรซไม่อยากเชื่อสิ่งที่เธอได้ยิน เธอเห็นหยันตาของคุณ
คุณแม่เบิกโพลงด้วยความตกใจ จากนั้นคุณแม่ก็ปิด
ประตูและตรงไปหลังบ้าน

เกรซเดินตามหลังช้าๆ ใจคอไม่ดี

ทหารจะกลับมายึดบ้านของพวกเขา
เหมือนที่เขาขู่ไว้จริงๆ หรือ

พวกเขาจะทำอะไร พวกเขาจะ
ไปที่ไหน คุณพ่อจะรู้ได้อย่างไร

ว่าจะพบพวกเขาอีกครั้งที่ไหน
เกรซหยุดอยู่นอกประตูห้อง
ของคุณแม่และแอบดู คุณแม่
คุกเข่าสวดอ้อนวอน เกรซกลับ
ไปที่ห้องนั่งเล่นอย่างเงียบๆ จน
คุณแม่กลับมา

“คุณแม่คะ เราจะทำอย่างไรดี”

เกรซถาม

คุณแม่ถอนหายใจ “ทั้งหมดที่เรา
ทำได้คือสวดอ้อนวอนและวางใจพระเจ้าว่า

พระองค์จะทรงคุ้มครองเรา”
นายทหารนาซีไม่กลับมาวันรุ่งขึ้นหรือวันถัดไป เขา
ไม่กลับมาอีกเลย! เกรซกับครอบครัวเธอสามารถรักษา
บ้านไว้ได้

เกรซรู้ว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงช่วยครอบครัวเธอ ถึงแม้
สงครามยังไม่สิ้นสุด แต่พระองค์ก็ยังทรงดูแลพวกเขา
โปรดติดตามตอนต่อไป... ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในรัฐนิวเจอร์ซีย์ สหรัฐอเมริกา

ภาพประกอบโดย ธิเบตกา สอนริ